

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/301/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916203688
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7916203688.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Jána Slobodníka a JUDr. Adriany Murínovej, vo veci žalobcu H. W., Q.. XX.XX.XXXX, Y., R. XXX/XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Košice, Kuzmányho 29, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 3 701,21 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 12C/113/2016-96 z 10.3.2017 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 3 701,21 eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 15.3.2016 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. žalovaný je povinný uhradiť štátu, na účet Okresného súdu Trebišov, súdny poplatok z návrhu na začatie konania v sume 222,00 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a III. priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čo žalobca žalobou žiadal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že žalovaný žiadal zamietnuť žalobu a uviedol z akého dôvodu, prípadne zastaviť konanie, pretože o úhrade úveru už rozhodol právoplatným rozsudkom rozhodcovský súd, čím vznikla prekážka konania, ktorou je právoplatné rozhodnutie rozhodcovského súdu o povinnosti žalobcu uhradiť pre žalovaného sumu dohodnutú v zmluve o úvere. Ďalej súd konštatoval, že medzi stranami nie je sporné, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzatvorili Zmluvu o pôžičke č. 9081328 z 21.10.2005, podľa ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver v sume 995,82 eur (v prepočte na menu euro) a žalobca sa zaviazal uhradiť žalovanému na splatenie tohto úveru sumu 4 613,71 eur (v prepočte na menu euro) a, že podľa výpisu z klientskej zóny žalovaného zo 14.3.2016 uhradil žalovanému na splatenie úveru sumu 4 697,03 eur. Vzhľadom k uvedenému posudzoval iba rozdielnosť právnej kvalifikácie v tvrdeniach žalobcu a v podaní žalovaného z 31.3.2016. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že zmluva o úvere, ktorej obsah medzi stranami nie je sporný, nie je spotrebiteľskou zmluvou a citoval znenie § 52 ods.1,3,4, § 53 ods.1,5, § 39, § 451 ods.1,2 O. z., § 2 písm. a),b) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy t.j. k 21.10.2005 a vychádzajúc z vyššie uvedených zistení a citovaných právnych ustanovení, vyhodnotil tvrdenie žalovaného, že zmluva o úvere medzi žalovaným a žalobcom nie je spotrebiteľskou zmluvou ako účelové, pretože nepreukázal žiadne skutočnosti, ktorými by spotrebiteľský charakter zmluvy vyvrátil. Rovnako nie je sporné medzi stranami, že v percentuálnom vyjadrení vzhľadom k výške poskytnutého úveru a dohodnutej sume ako výške, ktorú má povinnosť žalobca splatiť, predstavuje ročný úrok viac ako 90 % sumy poskytnutého úveru. Tá časť zmluvy o úvere, z ktorej vyplýva povinnosť žalobcu uhradiť pre žalovaného na splatenie úveru sumu prevyšujúcu 995,82 eur je neplatná a dôvodom neplatnosti je skutočnosť, že ide o rozpor s dobrými mravmi (§ 37, § 39 O. z.). Z uvedeného dôvodu, kvalifikoval sumu 3 701,21 eur ako rozdiel medzi sumou uhradenou žalobcom vo výške 4 613,71 eur a sumou, ktorú mu poskytol žalovaný ako úver vo výške 995,82 eur, ako bezdôvodné obohatenie, pretože išlo o plnenie z neplatnej časti zmluvy. Z vyššie uvedených dôvodov uložil žalovanému povinnosť, aby sumu 3 701,21 eur žalobcovi uhradil z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Ďalej citoval znenie §

517 ods.1,2 O. z. a uviedol, že povinnosťou žalovaného bolo vrátiť uvedené neprávom prijaté peňažné prostriedky už pred podaním žaloby. Žalobca podal žalobu 14.3.2016 a keďže žiadal uhradiť úroky z omeškania, tak uložil žalovanému aj túto povinnosť, pričom ju určil až dňom 15.3.2016, pretože je viazaný žalobným návrhom a žalobca nepožadoval zaplatenie úrokov z omeškania aj za obdobie pred 15.3.2016. Výška úrokov z omeškania je podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. o 8 % vyššia ako je základná úroková sadzba ECB k uvedenému dňu. Výška tejto základnej úrokovej sadzby v určený deň bola 0,05 %. Záverom poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove z 8.12.2011 sp. zn. 16Co/71/2011, z 25.6.2015 sp. zn. 6Co/155/2014 a z 31.3.2016 sp. zn. 14Co/88/2015. Pokiaľ žalovaný namietal, že na konanie nie je miestne príslušný Okresný súd Trebišov, ale súd, v obvode ktorého má žalovaný sídlo, tak súd sa s týmto jeho tvrdením nestotožnil, lebo nemá oporu v platnej právnej úprave. Aj v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 8.12.2011 sp. zn. 16Co/71/2011, ktorý rozhodoval o rovnakej námietke žalovaného, pričom v čase podania žaloby ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 na konanie je miestne príslušný súd v obvode, ktorého má bydlisko spotrebiteľ, pokiaľ je predmetom konania nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Žaloba bola podaná 14.3.2016, a preto podľa § 87 písm. f) vtedy účinného O. s. p. podaním žaloby bola založená miestna príslušnosť Okresného súdu Trebišov, v obvode ktorého má žalobca pobyt. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že sú dané zákonné podmienky na zastavenie konania z dôvodu právoplatného rozhodnutia rozhodcovského súdu v tejto veci. Žalovaný síce nepredložil označené rozhodnutie rozhodcovského súdu, avšak aj napriek tomu podľa § 230 CSP, prekážka veci právoplatne rozhodnutej bráni pokračovaniu v konaní iba vtedy, ak vo veci by o nároku žalobcu uplatneného žalobou doručenou súdu 14.3.2016 právoplatne rozhodol skôr súd v sústave všeobecných súdov. Žalovaný nepreukázal, aby o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému nesplatený úver existovalo právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu v inej veci. Žalovaný síce v podaní zo 6.2.2017 vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, ale neuviedol žiadny skutkový ani časový údaj vzťahujúci sa k začatiu plynutia premlčacej lehoty nároku uplatneného žalobcom a ani nepredložil na svoje tvrdenie o začatí plynutia premlčacej lehoty žiadny dôkaz. Rovnako ani žiadne iné podania žalobcu a žalovaného uvedené údaje neobsahujú, a preto žalovaný tvrdenie o premlčaní nároku ničím nepreukázal. Žalobca mal v konaní plný úspech, a preto podľa § 255 ods.1 CSP, priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalobca je od platenia súdnych poplatkov oslobodený zo zákona (4 ods.1 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb.), a preto podľa § 2 ods.2 citovaného zákona uložil poplatkovú povinnosť z návrhu na začatie konania neúspešnému žalovanému.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný z dôvodov, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods.1 písm. d), f) a h) CSP tým, že súd „prvého stupňa“ rozsudok nedostatočne odôvodnil (najmä tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu), čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. I. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal súd dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zákonom stanovené podmienky nespĺňa. Poukázal na judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu SR (nález z 12.5.2004, sp. zn. I ÚS 226/03) a citoval z nich. II. K premlčaniu - citoval znenie § 100 ods.1 O. z. a uviedol, že námietka premlčania predstavuje spravídla efektívny postup - obranu povinnej osoby proti hrozbe, že až po neúmerne dlhej dobe si veriteľ uplatní svoje právo; na druhej strane možnosť tejto námietky donucuje (vedie) veriteľa k včasnému vykonaniu svojho práva. Ide tu o predvídané právne postupy účastníkov záväzkových právnych vzťahov, ktoré zodpovedajú účelu premlčania. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v stanovenej premlčacej dobe - teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynútiteľnosť uplatneného práva. Tento inštitút poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, kedy až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa a tak sa vznáša do záväzkových právnych vzťahov účastníkov právna neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žalobe zo strany veriteľa. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo *vigilantibus iura scripta sunt* (že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje

práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym). Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca v zmysle ustanovení „OSP“ môže domáhať v subjektívnej (dvojiročnej) lehote. Poukázal na to, že požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca v zmysle ustanovení „OSP“ môže domáhať v subjektívnej (dvojiročnej) lehote, najneskôr však do uplynutia 3 ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. To znamená že ak uplynie trojiročná objektívna premlčacia lehota právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je stanovená ako maximálna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba začne plynúť od okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, v danom prípade kedy boli jednotlivé splátky uhradené v prospech žalovaného. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný „právny osud“, premlčuje sa samostatne a samostatne (Rozsudok NS ČR zo 14.12.2006, sp. zn. 33Odo 52/2005). Vzhľadom k uvedenému nárok žalobcu bol premlčaný v objektívnej ako i subjektívnej lehote v rozsahu 3 621,21 eur 5.12.2015. Nakoľko žalobca už nemá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia so splátkou zo 5.12.2012 v sume 3,32 eur, rovnako ako aj v splátkach uhradených skôr. Dôkaz: Prehľad platieb Žalobca uplatnil svoj nárok až 15.3.2016. Vzhľadom „k tomu“ nárok žalobcu v celkovej výške 3 621,21 eur je premlčaný. Má za to, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť nasledujúcim dňom odo dňa zaplata splátky v celkovej sume 3,32 eur z 5.12.2016, t.j. odo dňa 5.12.2012 a uplynula 5.12.2014, vzhľadom k skutočnosti, že od tohto dňa mal žalobca vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanému uhrádzal sumy nad rámec istiny, ktorým sa hradili úroky a poplatky. Premlčanie subjektívnej lehoty je možné odôvodniť presne tak ako to vo svojom rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 17Co/372/2015 uviedol Krajský súd v Trenčíne, 27.4.2016. Svoje rozhodnutie oprel o vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Navyše každá jedna úhrada bol vykonávaná prostredníctvom exekučného konania, v ktorom sa nepripúšťa navrátenie do predošlého stavu. Žalovaný považuje za nevyhnutné poukázať, že všetky finančné prostriedky pripísané k danej zmluve o úvere predstavujú zrážky poukazované súdny exekútorom, ktoré vymohol v exekučnom konaní. Pokiaľ žalobca požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vyčísli na podklade súm zrazených mu v exekučnom konaní žalovaný si dovoľí poukázať na § 61 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Exekučný poriadok“ alebo „EP“): „Navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní VYLÚČENÉ.“ Taktiež poukázal na rozhodovaciu prax, a teda vyvracia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Žalobca nijako skutkovo nepreukázal možnosť uplatnenia 10 - ročnej premlčacej lehoty. Rovnakou problematikou sa už zaoberal Krajský súd Banská Bystrica v nasledovných prípadoch (okrem iných). Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22.9.2015, sp. zn. 13Co/567/2015, 22.09.2015, sp. zn. 13Co/557/2015, 15.3.2016, sp. zn. 13Co/90/2015 a citoval z nich. III. Res iudicata - Poukázal na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej, na ktorú je súd povinný prihliadať počas ktorejkoľvek časti konania. O platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. 9081328 už bolo rozhodnuté 25.8.2006, rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., IČO: 35 922 761, Trnavská cesta 70, 821 02 Bratislava, spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č. 3530/B, sp. zn. SR 3412/06, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Citoval znenie § 161 ods.1,3 CSP a mal za to, že ak sa v konaní vyskytnú neodstrániteľné nedostatky konania, súd nemôže vo veci konať a rozhodnúť, ale musí konanie zastaviť v akomkoľvek štádiu konania. Teda uvedené ustanovenie súdu ukladá skúmať podmienky konania v trvaní celého konania. Medzi neodstrániteľné nedostatky v konaní sa okrem iného považuje aj res iudicata. Rovnako citoval znenie § 230 CSP a uviedol, že nie je pritom rozhodujúce, že skoršie rozhodnutie je rozhodnutie rozhodcovského súdu a následne citoval § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Súd neraz rozhodoval o námietke veci rozhodnutej až dospel k nasledujúcim záverom a poukázal na Uznesenie NS ČR, sp.zn. 29Cdo 2254/2011 z 27.06.2013, Uznesenie NS SR z 28.5.2002, sp. zn. 3 Cdo 100/01, sp. zn. 3 Cdo 42/2006, Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 20.12.2011, sp. zn. 1Co/79/2011, Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 3.5.2012, 5Co/43/2012-207, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 17C/35/2014 z 3.6.2014, Uznesenie NS SR z 26.9.2011, sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 (R 46/2012) Uznesenie NS SR z 18.1.2012, sp. zn. 6 Cdo 143/2011, Uznesenie NS SR z 9.2.2012, sp. zn. 3 Cdo 122/2011. Argumentáciu žalovaného týkajúcu sa

res iudicata podporuje aj komunitárne a medzinárodné právo. Rozhodnutie ESD vo veci Asturcom (ktoré sa dotýka výkonu rozhodcovského rozhodnutia), smernica č. 93/13/EHS, rozhodnutie ESD č. C-2/08 vo veci Amministrazione dell'Economia e delle Finanze. Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata plne rešpektuje aj judikatúra ESD. Podľa názoru žalovaného ten istý predmet konania je daný vtedy, ak vyplýva z rovnakého skutku a zároveň sa týka tých istých osôb, pričom nie je rozhodujúce či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie, t. j. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako odporca má v novom konaní postavenie navrhovateľa. Z Rozhodcovského rozsudku je jasne zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil Zmluvu ako platný a odplatný právny úkon a na jeho základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť Rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. S poukazom na uvedené, je žalovaný toho názoru, že ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie a preto by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania. V predmetnom prípade poukázal aj na Rozsudok Okresného súdu Košice I z 21.6.2016 pod sp. zn. 19C/289/2014. IV. K posúdeniu zmluvy o úvere - Spornú zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto nie je na mieste vzťahovať na ňu výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka. 21.10.2005 uzatvoril žalovaný ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom Zmluvu o úvere č. 9081328 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 995,82 eur. Podľa zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (platného v čase uzavretia zmluvy): „Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Okrem toho, Zákon o spotrebiteľských úveroch sa vzťahoval na zmluvy o úvere až na základe jeho novelizácie účinnej od 1.1.2008 (§ 2 písm. a)). Zmluvné strany sa môžu dohodnúť na základe akého zákona sa ich zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať. Rovnako k danému prípadu došlo v predmetom spore. V zmysle VPPÚ sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zmluva sa uzatvorila v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka z čoho jasne vyplýva, že iný zákon ani na daný zmluvný vzťah nieje možné aplikovať. Ak by tak bolo urobené bolo by to v rozpore so zákonom. Obchodný zákonník uvádza, že explicitne uvedené zmluvy sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov jeho ustanoveniami, od ktorého sa nie je možné odchyliť, keďže ide o kogentné ustanovenie: a) zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716). Okrem iného nie je možné aplikovať ustanovenia, ktorými sa žalobca ohrádza, nakoľko zmluva bola uzatvorená v čase, keď podľa Obchodného zákonníka, sa zmluva považuje za absolútny obchod, a preto nie je možné na ňu aplikovať iné predpisy, ako Obchodný zákonník. Je to kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa dohodu strán o voľbe predpisu, ktorým sa budú ich ďalšie právne vzťahy riadiť. Keďže po vzájomnej dohode zmluvu uzatvorili podľa Obchodného zákonníka, aplikácia Občianskeho zákonníka, či iných zákon, ktoré slúžia prioritne na ochranu spotrebiteľa je vylúčená. Opätovne zdôraznil, že čo sa týka Zákona o spotrebiteľských úveroch (zák. č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov) a povinnosti uvádzať RPMN, žalovaný uvádza, že je notoriou, že do 31.12.2007 tento zákon obsahoval chybný vzorec na výpočet RPMN, čo povinnosť uvádzať tento údaj veľmi relativizuje. Okrem toho, do RPMN sa nezahŕňali zmluvné sankcie (ani úrok z omeškania) a z poplatkov prichádzal do úvahy poplatok platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru (§ 2 písm. e)). Poplatok dojednaný v predmetnej zmluve o úvere takúto povahu nemá a nárok na jeho zaplatenie je prípadným neuvedením RPMN nedotknutý. Okrem toho, Zákon o spotrebiteľských úveroch sa vzťahoval na zmluvy o úvere až na základe jeho novelizácie účinnej od 1.1.2008 (§ 2 písm. a)). Poplatok dojednaný v predmetnej zmluve o úvere takúto povahu nemá a nárok na jeho zaplatenie je prípadným neuvedením RPMN nedotknutý. Povinný podpísaním zmluvy o úvere vyjadril svoj súhlas so zmluvnými podmienkami, t.j. okrem iného aj s bodom 6 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, v zmysle ktorého v prípade, ak sa stane splatný celý dlh naraz v zmysle bodu 4 týchto podmienok, zaväzuje sa dlžník zaplatiť veriteľovi i úrok z omeškania vo výške 0,25% z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa, keď sa stal splatný celý dlh, až do dňa jeho uhradenia. Tento úrok má teda sankčný charakter a dlžníkovi sa účtuje len v prípade, že poruší zmluvné podmienky, čiže nesplní svoju povinnosť dohodnutú v zmluve. Povinný svoju povinnosť nesplnil, čo mal preukázané v rámci vykonaného dokazovania rozhodcovský

súd. § 369 ods.1 zák. č. 513/1991 Zb. Obch. zák. v platnom znení má dispozitívnu povahu. Výška úrokov z omeškania sa upravuje predovšetkým dohodou zmluvných strán, len ak výška úrokov nieje zmluvne dohodnutá, nastupuje výška úrokov ustanovená zákonom, t. j. pre určenie úrokov z omeškania v obchodných záväzkových vzťahoch platí zmluvná voľnosť. Oprávnený poukazuje na skutočnosť, že ani zo zákona, ani z iných právnych predpisov nie je možné odvodiť pre obchodné záväzkové vzťahy obmedzenie výšky úrokovej sadzby, ktorú si môžu zmluvné strany dohodnúť (Uznesenie NS SR z 16.5.1996, sp. zn. 3 Obdo 3/96). V súvislosti s vyššie uvedeným oprávnený poukazuje aj na rozhodnutie NS SR, č. k. 1Obdo 34/2004 z 21.12.2004; ako aj na ďalšie rozhodnutia NS SR (napr. Rozsudok NS SR z 22.9.2005, č. k. 2Obdo 26/2004, Rozsudok NS SR z 22.9.2005, č. k. 2Obdo 28/2004). Zároveň poukázal na novší judikát Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005, na ktorý odkazuje komentár k Občianskemu zákonníku (Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol.: Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár, 2 vydání, Praha: C.H. Beck, 2009, str. 67). Dohodnutý úrok z omeškania je sankciou a postihuje dlžníka, ak ten poruší svoje povinnosti vyplývajúce mu z dohodnutej zmluvy. Plnenie dohodnutého záväzku je pritom elementárnou zásadou zmluvného práva. Podľa názoru oprávneného sa nemôže na dobré mravy odvolávať ten, kto ich ako prvý svojim konaním porušil. Súd by pri takejto aplikácii moderačného práva vlastne nabádal dlžníka neplniť svoj záväzok, keďže ten by vedel, že sankcie za neplnenie dohodnutého záväzku budú zmiernené, či dokonca anulované súdom. Takéto konanie by teda viedlo k značnému oslabovaniu postavenia veriteľa a k nemožnosti uplatnenia princípu zmluvnej slobody (voľnosti) veriteľom pri uzatvorení zmluvy o úvere v časti dohodnutia sankčného postihu pri porušení zmluvnej povinnosti dlžníka. Dovolil si poukázať na ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý v prípade uzatvorenia zmluvy o úvere okrem platenia samotných úrokov umožňuje aj dojednanie tzv. poplatku za rezervovanie peňažných prostriedkov (v právnej terminológii ide o odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky dlžníkovi). Aj Obchodný zákoník teda umožňuje vyberanie iných platieb ako len splátok úveru a úroku. Zároveň je toho názoru, že príslušný poplatok, ktorý v 2/3 predstavuje náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou nevyklučuje nárokovateľnosť splnenia tohto záväzku. Dojednanie takejto platby ako záväzku nad rámec podstatných náležitostí zmluvy o úvere zákonu neodporuje. Súdna prax navyše zhodne určila použitie Obchodného zákonníka nezávisle na dohode strán v prípade sporov zo zabezpečenia záväzkov zo zmluvy o úvere (R SR 11/2001), ako aj v prípade vydania bezdôvodného obohatenia na základe neplatnej zmluvy o úvere (SJ 10/2003, R ČR 16/2005). Je teda a maiori ad minus nepochybné, že zmluva o úvere sa bez ohľadu na dohodu zmluvných strán riadi Obchodným zákonníkom (§ 261 ods.3 písm. d)). Žiada, aby odvolací súd na základe vyššie uvedených dôvodov napadnutý Rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konania a žalobcu zaviazal k úhrade trov konania.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že tvrdenia žalovaného obsiahnuté v tomto odvolaní považuje za nesprávne, pričom k odvolaniu žalovaného uviedol nasledovné: čl. I. K nepreskúmateľnosti napádaného rozhodnutia - nestotožňuje sa s argumentáciou žalovaného, že predmetné rozhodnutie okresného súdu je nepreskúmateľné. Podľa jeho názoru žalovaným napadnuté rozhodnutie spĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku obsahuje nielen rozsiahlu úvodnú popisnú časť, z ktorej vyplýva čoho sa strany domáhajú, aké dôkazy vykonal a ako ustálil skutkový v prejednávanej veci, ale i spôsob a rozsah, akým sa súd prejednanou vecou zaoberal, a tiež samotné právne posúdenie (vrátane citácie právnych predpisov, o ktoré sa opiera). Vo veci konajúci súd v tomto rozhodnutí zdôraznil spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy, vybočenie z pravidiel morálky a poukázal na nekalé obchodné praktiky v tejto zmluve. Má za to, že vo veci konajúci súd v tomto rozhodnutí dostatočne vyporiadal i s rozhodujúcimi argumentmi žalovaného, keď v ňom poukázal na tvrdenia žalovaného a na dôvody, pre ktoré jeho tvrdenia považuje za nedôvodné. V závere odôvodnenia vo veci konajúci súd uviedol aj dôvody, ktoré ho viedli k spôsobu rozhodnutia o trovách konania s poukazom na zákonné ustanovenia, z ktorých pri tom vychádzal. Na základe uvedeného má za to, že vo veci konajúci súd vo svojom rozhodnutí výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vyporiadal sa s rozhodujúcimi argumentmi oboch strán. Podľa jeho názoru tak odvolaním napadnuté rozhodnutie nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle a odôvodnenie tohto rozhodnutia spĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods.2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Na základe uvedeného považuje tvrdenia žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia za nesprávne a zavádzajúce. čl. II K námietke premlčania - citoval znenie § 107 ods.1,2 O. z. a uviedol, že v prípade bezdôvodného obohatenia môže ísť o obohatenie nedbanlivostné alebo úmyselné. V prejednanom prípade ide podľa jeho názoru o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, čo odôvodňuje nasledovne. Z výpisu z obchodného registra (orsr.sk) vyplýva, od ktorého dátumu žalovaný aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov: poskytovanie úverov z

vlastných zdrojov (od: 14.03.2001). Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný a účinný od 1.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvedenú § 4 písm. g), a to uvádzať v zmluvách ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva bola uzavretá v roku 2005, tzn. zhruba po 4 rokoch podnikania v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná, nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov prípade absencie RPMN. To, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu bolo potvrdené aj rozhodnutiami: Krajského súdu v Prešove: 7Co/84/2011, 3Co/178/2013, 3Co/89/2011, 8Co/173/2015, 3Co/89/2011, 3Co/89/2011, 3Co/178/2013, 7Co/84/2011, Krajského súdu Košice z 15.2.2017 sp. zn. 11Co/319/2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/648/2013, 9Co/158/2015, 6Co/140/2015, 10Co/325/2016, Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 6C/23/2016 -74, Okresného súdu Zvolen sp.zn. 11C/159/2014, Okresného súdu Košice II sp. zn.: 18C/23/14, Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 6C/54/2014, Okresného súdu Košice- okolie sp.zn. 16C/206/2013, Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 7C/272/2013, Okresného súdu Levice sp. zn. 16 C/20/2014, Okresného súdu Bratislava sp.zn. 10C/174/2014, z ktorých odôvodnení citoval. Aj v prípade, ak by sa neaplikoval zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, tak ako to uvádza žalovaný vo svojom vyjadrení, § 658 ods.1 O. z. umožňuje pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky, avšak aj v prípade, ak táto výška úrokov nie je priamo zákonom limitovaná, nemožno dohodnúť akúkoľvek výšku úrokov. Výška úrokov nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods.1) Občianskeho zákonníka). Pričom podľa právnej teórie ako i praxe pôjde o takýto stav v prípade, ak dohodnuté úroky presiahnu úrokovú mieru poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia dohody. Odmena na úrovni vyše 90 % ročne je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Akýkoľvek výklad, podľa ktorého ak nebankový subjekt, ktorý dlhodobo extrémne nadsadzuje úroky ako odplatu vo formulárových zmluvách (ktoré sám pripravuje) nekoná úmyselne protizákonne by viedol k nelegitímnej ochrane silnejšej zmluvnej strany. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške odplaty v miere vyše 90 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Ide o skutočnosť všeobecne známu už bežnému občanovi, a preto nemožno pochybovať o vedomosti a teda o jednoznačnom „úmysle“ profesionála - podnikateľa v oblasti poskytovania pôžičiek. V danej súvislosti uviedol, že všetky zmluvy žalovaného obsahovali nezákonné úroky, a preto sa nemôže dovoliavať toho, že pri tej ktorej zmluve o bezdôvodnom obohatení nevedel. V čase uzavretia zmlúv so žalobcom, mal žalovaný uzretých niekoľko tisíc zmlúv tohto typu. Aj z rozhodovacej praxe súdov je zrejme, že žalovaný už uzavrel niekoľko tisíc takýchto zmlúv čo len svedčí o tom, že nemôže ísť o nebanlivosť nakoľko všetky jeho zmluvy neobsahujú podstatné náležitosti resp. obsahujú úroky v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného vyplýva, že na strane žalovaného išlo o jasný úmysel získať bezdôvodné obohatenie aj z týchto zmlúv a preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je. Je všeobecne známe, že žalovaný od počiatku svojej činnosti poskytuje len pôžičky za vysoké úroky presahujúce 90%. Z uvedeného tiež možno vyvodiť záver, že nie je možné, aby práve pre takéto generálne celoplošné uplatňovanie horibilných úrokov sa ich inkasovanie nepovažovalo za úmyselné. K námietke premlčania jeho nároku v subjektívnej lehote - Vzhľadom na už uvedené skutočnosti má za to, že v predmetnom spore ide o vzťahy spotrebiteľské a je presvedčený o tom, že subjektívna lehota na uplatnenie si jeho nároku voči žalovanému neuplynula, čo odôvodnil nasledovne. Má za to, že žalovaný nijakým spôsobom vo svojom vyjadrení nepreukázal, že od momentu, keď sa dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom kto sa na jeho úkor obohatil, do momentu podania jeho návrhu na začatie konania v predmetnej veci márne uplynula 2 ročná subjektívna lehota. Žalovaný konštatuje, že nárok žalobcu je premlčaný v subjektívnej aj objektívnej lehote, pričom nijako nezodôvodňuje, na základe akých skutočností má za preukázané, že od doby kedy sa žalobca dozvedel o tom kto sa na jeho úkor obohatil do doby uplatnenia si jeho práva na súde uplynula subjektívna lehota 2 rokov. Žalovaný pritom neuviedol dátum, kedy sa žalobca podľa neho mal údajne dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa takto na jeho úkor obohatil. Odmieťa tvrdenia žalovaného, a zároveň poukazuje na to, že tieto nie sú ničím podložené, a teda žalovaný vznesenú námietku premlčania riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jeho strane. Zároveň prehlasuje, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, resp. že tým kto sa na jeho úkor obohatil je žalovaný, sa dozvedel od svojho právneho zástupcu. Došlo k tomu po prvej porade, keď právny zástupca preštudoval zmluvu, ktorú mu predložil a informoval ho o možnostiach uplatnenia si jeho práv. Následne udelil v ten istý deň, svojmu právnenému zástupcovi plnú moc na zastupovanie v predmetnej veci, pričom od tohto dátumu do podania návrhu na začatie konania ubehlo len niekoľko dní. Preto má za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému uplatnil v 2 ročnej subjektívnej dobe. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného

obohatenia žalobcom na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný. Bolo by absurdné, aby si uplatnil niečo, čo vie že je nezákonné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu. To, že platil svedčí skôr o tom, že bol presvedčený o tom, že adresát má nárok na plnenie. Je nelogické platiť niekomu dobrovoľne bezdôvodné obohatenie. Zároveň dal do pozornosti, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa žalobca dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Pozornosť upriamil na uznesenie NS ČR z 27.3.2007, sp. zn. 33Odo/306/2005, z ktorého odôvodnenia citoval. Obdobný záver zaujal NS taktiež v rozsudkoch z 31.8.2000 sp. zn. 25 Cdo 2581/98 a z 27.3.2003 sp. zn. 33 Odo 766/2002, ako aj rozsudku zo dňa 25.04.2001 sp. zn. 33 Cdo 3003/99. Z hľadiska posúdenia začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods.1 O. z. je teda rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Inak povedané, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná / preukázaná/, a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného. K tomu dochádza vtedy, keď oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť jeho práva žalobou na súde. Taktiež poukázal na rozhodnutie NS SR č.k. 5Cdo 121/2009 z 23.2.2011, Uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 413/2013, Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 14Co/1455/2014, 17Co/1008/2014, Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co/325/2016, z ktorých citoval. K otázke začatia jej plynutia už zaujali stanovisko slovenské súdy vo viacerých rozhodnutiach a od tohto stanoviska nebol dôvod sa akokoľvek odchýliť (napr. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/121/2009, či Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 413/2013). Na základe uvedeného tak aj naďalej máme za to, že nárok žalobcu nie je premlčaný ani v objektívnej ani v subjektívnej premlčacej lehote. čl. III. K neplatnosti rozhodcovského rozsudku, ktorý nespôsobuje účinky res iudicata - Poukázal aj na to, že rozhodcovská doložka v znení ako je formulovaná vo Všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia úveru predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku - absolútne neplatný právny úkon čo spôsobuje, že Rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe akt ničotný - paakt. Realizácia nárokov vyplývajúcej z paktu vykonaná dobrovoľne alebo nedobrovoľne (exekučne) nemení paakt na platný právny úkon - nakoľko „realizácia paktu“ nespôsobuje jeho konvalidáciu. Ani prípadná exekúcia, ktorá je len výkonom rozhodnutia nemá konštitutívne/zmeňujúce účinky na hmotnoprávnu - materiálnu stránku záväzkového vzťahu. V danej súvislosti poukázal i na stanoviská v nasledujúcich rozsudkoch, v ktorých sa vyhovel nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutých núteným výkonom nezákonných rozhodcovských rozsudkov (Okresný súd Žiar nad Hronom 5C/155/2014, Okresný súd Zvolen 13C/94/2014, Okresný súd Dolný Kubín 7C/117/2014, Okresný súd Trebišov 6C/241/2014, Okresný súd Čadca č. 4C/208/2013 atď.). O tom, že v prejednávanej ide o nulitný akt svedčí aj názor vyslovený už viacerými súdmi v exekučných veciach. Ak exekučný súd nemôže pripustiť exekúcie na základe takýchto rozsudkov (aj keď nebola podaná žaloba o ich zrušenie) neexistuje právny dôvod považovať tieto rozsudky za platné mimo exekučného konania - napr. v konaní o uplatnenie nárokov z takýchto zmlúv. Uvedené potvrdil napr. už aj Ústavný súd SR, uznesením I. ÚS 25/2014, Krajský súd v Trnave sp. zn. 10CoE/308/2011, Uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2011 z 29.1.2015, z ktorých citoval a uviedol, že prezentovanú argumentáciu NS SR, už plne aplikujú v obdobných veciach všeobecné súdy SR, v tomto prípade dal do pozornosti Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/275/2014 z 20.5.2015. Uvedené je potvrdené početnou judikatúrou vyšších súdov. Do pozornosti súdu predložil Uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo/6/2012, sp. zn. 6MCdo/9/2012, sp. zn. 6MCdo/14/2012, sp. zn. 6Cdo/31/2013, sp. zn. 6ECdo/199/2013, sp. zn. 7Cdo/85/2013, sp. zn. 2Cdo/458/2014 z 27.08.2015, Ústavného súdu v Uznesení sp. zn.: I. ÚS 25/2014, Krajského súdu v Banskej sp. zn. 12Co/548/2015 z 31.7.2017, Uznesenie NS SR z 29.1.2015 sp.zn. 3Cdo 27/2017, Krajského súdu Žilina sp. zn. 7Co/347/2016, sp.zn. 6Co/140/2015 sp.zn. 5CoE 48/2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 17Co/635/2015, rozsudok Veľkej komory občianskoprávneho a obchodného kolégia z 23.4.2014 sp. zn. 31Cdo 3309/2011 (23Cdo 2174/2014) NS ČR, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/19/2015 z 30.6.2016, NS SR sp. zn. 4MCdo/8/2012 z 26.2.2013, z ktorých citoval. Na základe uvedeného je tak žalobca toho názoru, že rozhodcovský rozsudok vydaný pod sp. zn.: SR 3412/06 je potrebné považovať za nulitný akt, ktorý nie je spôsobilý založiť prekážku res iudicata. čl. IV. K posúdeniu zmluvy o úvere - Žalovaný vo svojom vyjadrení tvrdí, že predmetnú zmluvu o úvere uzatvorenú medzi nim a žalovaným nemožno považovať za zmluvu spotrebiteľskú a to z dôvodu, že predmetná zmluva o úvere bola uzavretá v zmysle § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka. Žalovaný uvádza, že v prejednávanej príhode sa tak nejedná o zmluvu medzi spotrebiteľom a dodávateľom. S predmetným tvrdením nemôže súhlasiť a trvá na tom, že tento vzťah je vzťahom spotrebiteľským a teda na danú zmluvu sa vzťahujú ustanovenia zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti poukázal na nasledovné. Podľa jeho názoru je právny názor žalovaného

absolútne nesprávny, a to z toho dôvodu, že už zo samotnej podstaty spotrebiteľského práva vyplýva, že právne predpisy určené na ochranu spotrebiteľa je nevyhnutné aplikovať vždy vtedy, ak ide o zmluvný vzťah uzavretý medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ak to samotný predpis nevyklučuje. Na predmetný vzťah založený zmluvou o úvere je teda nevyhnutné uplatniť práve ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Uvedené je odôvodnené tým, že: podľa zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (platného a účinného v čase uzavretie zmlúv o úvere) a citoval znenie § 2 písm. a, b, § 3 ods.1,2. Podľa jeho názoru však v prejednávanej príhode nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere, ale došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, čo odôvodnil nasledovne: Podľa § 657 Občianskeho zákonníka Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. - REÁLNA ZMLUVA. Podľa § 497 Obchodného zákonníka sa Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. - KONSENZUÁLNA ZMLUVA. V prípade predmetného vzťahu ide o zrejme reálnu zmluvu, nakoľko pri samotnom podpise došlo k odovzdaniu peňazí (pôžičky). Aj napriek snahe žalovaného účelovo zaradiť tento vzťah pod režim Obchodného zákonníka je nevyhnutné tento vzťah posúdiť bez ohľadu na označenie zmluvy podľa jej obsahu a nie formy, resp. nesprávne pomenovaného úkonu (zmluvy). Tento zmluvný vzťah tak v každom prípade treba subsumovať pod normy občianskeho práva. Žalovaný vo svojom vyjadrení argumentuje najmä tým, že predmetná zmluva boli uzavretá podľa § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka ako aj tým, že tým, že do 31.12.2007 zákon o spotrebiteľských úveroch obsahoval chybný vzorec na výpočet RPMN, čo povinnosť uvádzať tento údaj veľmi relativizuje. Má za to, že zo strany žalovaného, ide len o obchádzanie zákona, aby sa vyhol posudzovaniu absencii obligatórnych náležitostí zmluvy, vzhľadom na početné chyby v zmluvách, ktoré žalovaný predkladá spotrebiteľom. Je nevyhnutné povedať, že takmer každý odsek predmetnej zmluvy je nápadne, až krajne nevyvážený, postavený v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Podľa jeho názoru v danom prípade ide jednoznačne o spotrebiteľský vzťah medzi nim ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom, nakoľko on pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z tohto dôvodu predmetná zmluva o úvere mala obsahovať údaje, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá ako obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ich absenciu sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úverovej zmluvy. Je nevyhnutné poukázať na to, že je bežnou praxou žalovaného neuvádzať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy vyžadované zákonom, ktorej účelom je vyhnúť sa aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch. Táto skutočnosť bola judikovaná množstvom rozhodnutí súdov SR a aj napriek tomu žalovaný naďalej túto prax využíva spolu s množstvom ďalších neprijateľných podmienok, tak aby získal čo najväčší finančný prospech a vyhol sa prísnyim požiadavkám právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nepovažuje vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach, za sporné. Dovolil si poukázať na to, že nim uvedený právny názor vychádza a je podporený okrem mnohých iných súdnych rozhodnutí, taktiež uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky z 2.6.2013 sp. zn. II. ÚS 329/2013-15 a citoval z neho. Nutnosť aplikácie ustanovení týkajúcich sa ochrany práv spotrebiteľa na každý zmluvný vzťah, ktorý uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom, a to aj vtom prípade, ak by malo ísť o zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka vyslovil taktiež NS SR, a to v rozsudku: z 21.4.2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014. Z uvedeného tak vyplýva, že žalobca v predmetnom vzťahu vystupuje ako spotrebiteľ, a teda sa na daný právny vzťah použije osobitná právna úprava - zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a zároveň sa na tento vzťah aplikujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aplikácia noriem obchodného práva tak podľa názoru neho neprípadá do úvahy. čl. V. K princípu právnej istoty - V tejto súvislosti ďalej poukázal na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, účastník konania môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného poukázal na aktuálne znenie čl. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. V rámci rozhodovania to konštatoval aj NS SR sp. zn. 5ECdo/192/2014, 6M Cdo 9/2012 a citoval z nich. čl. VI. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu v rozsahu výroku o náhrade trov konania ako vecne správne. Uplatnil si trovy odvolacieho konania, ktoré špecifikoval vo výške 179,92 eur s DPH (149,93 eur + 20 % DPH vo výške 29,99 eur).

5.K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa plne stotožňuje s Odvolaním z 24.4.2017. Je toho názoru, že sa vyjadril k všetkým skutočnostiam uvedenými v žalobcovom Vyjadrení

(duplikátu), už v pôvodnom Odvolaní z 24.4.2017 a preto považuje opakované tvrdenia žalobcu za nedôvodné. Ďalej poukázal na námietku premlčania citujúc znenie § 451 O. z. a je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Má za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej premlčacej lehote. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca v zmysle ustanovení zákona môže domáhať v subjektívnej (dvojiročnej) lehote, teda od okamihu keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel. Má za to, že táto lehota žalobcovi už máme uplynula. Zdôraznil, že pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Poukázal na to, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že zákonné ustanovenie § 107 ods.2 OZ, ktoré jasne uvádza, že najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky. To znamená, že ak uplynie trojiročná objektívna premlčacia lehota právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je stanovená ako maximálna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba začne plynúť od okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, v danom prípade kedy boli jednotlivé splátky uhradené v prospech žalovaného. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný „právny osud“, premlčuje sa samostatne a samostatne (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 14. decembra 2006, sp. zn. 330do 52/2005). V predmetnom prípade došlo k úhrade poslednej splátky zo zmluvy o úvere 5.12.2012. Poukázal na to, že požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný v trojiročnej objektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu 5.12.2015 a uviedol prehľad premlčaných splátok zo zmluvy o úvere. Navyše jednotlivé úhrady boli vykonávané prostredníctvom exekučného konania, v ktorom sa neprípúšťa navrátenie do predošlého stavu. Považoval za nevyhnutné poukázať, že finančné prostriedky pripísané k zmluve o úvere predstavujú zrážky poukazované súdny exekútorom, ktoré vymohol v exekučnom konaní, pričom exekútorovi bolo 5.1.2007 Okresným súdom Trebišov udelené poverenie č. k. 18Er/1993/2006 a exekúcia v predmetnej veci nebola nikdy vyhlásená za neprípustnú. Pokiaľ žalobca požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vyčíslil na podklade súm zrazených mu v exekučnom konaní dovolil si poukázať na § 61 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Exekučný poriadok“ alebo „EP“): „Navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní VYLÚČENÉ.“ Žalobca nijako skutkovo nepreukázal možnosť uplatnenia 10 - ročnej premlčacej lehoty. Rovnakou problematikou sa už zaoberal Krajský súd Banská Bystrica v nasledovných prípadoch (okrem iných) a citoval z rozsudku sp. zn. 13Co/567/2015, 13Co/557/2015, 13Co/90/2015, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31.1.2017, sp. zn. 12Co/517/2015 a poukázal aj na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30.3.2017 sp. zn. 12Co/229/2015-102, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21.2.2017 sp. zn. 14Co/456/2016-56, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23.2.2017. sp. zn. 12Co/429/2015-120, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28.2.2017, sp. zn. 12Co/251/2016-148, Rozsudok Okresného súdu v Prešove z 28.2.2017, sp. zn. 15C/274/2014-66, Rozsudok Okresného súdu v Prešove zo 16.3.2017, sp. zn. 15Csp/14/2016-36, ktoré možno aplikovať na predmetný prípad. K rozhodcovskej doložke - Je nepochybné, že rozhodcovská doložka, dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným je tzv. NEVÝHRADNOU rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská doložka nevyžaduje od žalobcu, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Zdôraznil, že takýto právny názor vyslovil v Uznesení zo 30.5.2011, sp. zn. 14NcC/10/2011, aj Krajský súd v Bratislave. Podľa odbornej literatúry rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná (t.j. dáva mu možnosť vždy sa pred podaním žaloby proti dodávateľovi rozhodnúť, či ju podá na všeobecnom alebo rozhodcovskom súde) nebude dotknutá ustanovením § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka (Magál, M. - Kubina, P.: Rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách. Justičná revue, 2008, č. 4, s. 616 a nasl.). Žalobca má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického

zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje dlžníkovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany dlžníka došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t.j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská doložka. Podľa § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Podľa § 106 ods.3 OSP ak sa rozhodcovské konanie začalo skôr, než došlo k súdnemu konaniu, preruší súd konanie o neexistencii, neplatnosti alebo zániku zmluvy až do doby, než sa v rozhodcovskom konaní rozhodne o právomoci alebo vo veci samej. Takýmto záverom nie je navyše vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Prijatie takejto argumentácie by znamenalo pre žalovaného len jedinú, a to úplné znemožnenie využitia rozhodcovského konania pre žalovaného (a teda aj každého dodávateľa). Pritom je zrejmé, že z § 53 ods.4 písm. r/ O. z. v žiadnom prípade nevyplýva úmysel zákonodarcu zakázať rozhodcovské konanie úplne, ale iba ho obmedziť. Toto ustanovenie navyše vôbec (ako to už vyplýva aj z vyššie citovanej odbornej literatúry) neobmedzuje dodávateľa (ten sa môže obrátiť na rozhodcovský orgán v rámci výhradnej doložky, t.j. je možné dohodnúť sa, že rozhodcovská doložka alebo zmluva je pre neho výhradná alebo môže ho zaväzovať len nevýhradná zmluva, t.j. bude sa môcť podobne ako spotrebiteľ rozhodnúť, či sa so svojimi nárokmi obráti na súd alebo na rozhodcovský orgán). Obdobnou otázkou sa zaoberal aj Okresný súd Rimavská Sobota, sp. zn. 14C/214/2014 z 24.9.2015 a na podporu tvrdení uviedol nasledovné rozhodnutie: rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/107/2015 z 28.2.2016. Podľa § 53 ods.4 písm. r/ O. z. (ak je vôbec vzhľadom na bod 2. tohto vyjadrenia aplikovateľné) je neprijateľnou podmienkou dojednanie, ktoré vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Zdôraznil, že takýto právny názor vyslovil v Uznesení z 30.5.2011, sp. zn. 14NcC/I 0/2011, aj Krajský súd v Bratislave. Predmetné ustanovenie Občianskeho zákonníka navyše treba vykladať eurokonformne v zmysle znenia Smernice. Podľa písm. q) ods.1 Prílohy tejto smernice je zakázané iba dojednanie, aby spotrebiteľ riešil spory nepodliehajúce právnym ustanoveniam výhradne arbitrážou. Okrem toho, nie je splnená ani podmienka existencie sporu nepodliehajúceho právnym ustanoveniam. Podľa konštantného záveru súdnej judikatúry a odbornej literatúry, ako aj iných jazykových verzií smernice, ide o rozhodcovské konanie nemajúce oporu v príslušnej právnej úprave, a teda o nezákonné rozhodcovské súdy (napr. Bandúrová, M.: Rozhodcovská doložka a plná moc. Právni rozhledy, 2009, č. 8, s. 293 a nasl.). V danom prípade má rozhodcovské konanie plne oporu v Zákone o rozhodcovskom konaní, ktorý arbitrabilitu spotrebiteľských sporov nevyklučuje a nezakazuje. Prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ak takáto zmluva v danom prípade vôbec existuje, čo žalovaný popiera) vyplýva jednoznačne z ustanovenia § 4 ods.2 písm. r) pôvodného Zákona o spotrebiteľských úveroch (zák. č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov), ako aj aktuálne účinného ustanovenia § 9 ods.2 písm. v) Zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (zákon č. 129/2010 Z.z. v znení zákona č. 394/2011 Z.z.), ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Rovnaký záver vyplýva aj zo znenia aktuálne účinnej smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere (čl. 24 ods.1). Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná Rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 2.3.2011, sp. zn. 12 Cmo 13/2010, pričom tento súd výslovne uviedol, že existencia rozhodnutia ESD č. C-168/05 vo veci Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milénium SL. v zmysle jeho bodov č. 36-39 nestanovuje povinnosť národného súdu prehlásiť rozhodcovskú doložku z úradnej moci za neplatnú a vyvodíť z toho ďalšie dôsledky. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch bola v podobe odmietnutia vecného prieskumu rozhodcovských rozsudkov potvrdená o.i. aj Rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky z 30.10.2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, ako aj Rozsudkom Krajského súdu v Hradci Králové z 1.3.2011, sp. zn. 19Co 481/2010. Rozsudkom Najvyššieho súdu ČR z 29.6.2010, sp. zn. 23 Cdo 1201/2009 bolo popri pripustení rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore uvedené, že rozhodcovská doložka bola písaná dobre

čitateľným písmom a spotrebiteľ dobre vedel, že text, ktorý podpisuje, obsahuje rozhodcovskú doložku, ako aj to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno ponímať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore potvrdil Najvyšší súd ČR aj svojím uznesením zo dňa 28. apríla 2010, sp. zn. 23 Cdo 4895/2010. Uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30. marca 2009, sp. zn. 32 Cdo 1590/2008 s právnou vetou: v prípade spotrebiteľskej zmluvy nie je dojednanie rozhodcovskej doložky vylúčené bolo publikované pod číslom C 7386. Odborná literatúra použitie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore pripúšťa, pričom odkazal na: Hulmák, M. - Tomančáková, B.: Rozhodcovské konanie ako vhodný prostriedok riešenia sporov medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Obchodnoprávna revue, 2010, č. 6 a 7, s. 168 a nasl. a 189 a nasl.; Nový, Z.: Spotrebiteľské úvery a rozhodcovské konanie. Jurisprudence, 2010, č. 7, s. 22 a nasl.. V predmetnom prípade poukázal aj na Rozsudok Okresného súdu Košice I, ktorý 21.6.2016 pod sp. zn. 19C/289/2014 zrušil rozhodcovský rozsudok len v časti. Odôvodnil to nasledovne: „dôvody zrušenia rozhodnutia ak sa vzťahujú len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, pretože súčasne dotknutú časť je možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.“ Následne v zrušenej časti vrátil rozhodcovskému súdu v súlade s § 47 ods.2, ods.3 zák. č. 335/2014 Z. z. v znení neskorších predpisov a doplnkov. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa § 391 ods.1 C.s.p. v platnom znení rozsudok Okresného súdu Trebišov, č. k 12C/113/2016 z 10.3.2017, zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiada úhradu trov konania, ktorý mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

6.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, preto rozsudok podľa § 389 ods.1 písm. b) zrušil a podľa § 391 ods.1 CSP vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

7.Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takeého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

8.Žalovaná ale namietala, že rozhodnutie je nepreskúmateľné. Tento odvolací dôvod spadá pod § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

9.Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na

prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10. Podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

12. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len SR) opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy SR (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo strán sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

13. Preto, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne dôvody alebo obsahuje iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov.

14. V konaní došlo k takej vade, ktorá má vplyv na správnosť rozhodnutia a možno uzavrieť, že žalovanou uplatnený odvolací dôvod je daný.

15. V prvom rade z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, na základe akých skutočností súd dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok nevytvára prekážku rei iudicata a jeho záver o tom, že takáto prekážka neexistuje je predčasný. Ide o procesnú podmienku, ktorou sa súd zaoberá ex offio bez ohľadu na námietku účastníka a predloženie dôkazov, lebo sledovanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. V tejto súvislosti súd bude povinný zabezpečiť si rozhodcovský spis resp. úverovú zmluvu, rozhodcovskú zmluvu (prípadne rozhodcovskú doložku) a rozhodcovský rozsudok a posúdiť, či rozhodcovská zmluva (prípadne rozhodcovská doložka) bola uzatvorená platne a ďalej postupovať v zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 2 Cdo/458/2014 z 27.8.2015, uznesenie NS SR 6 Cdo 1/2012, ako aj uznesenia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 24/2014, teda zistiť, či

rozhodcovská zmluva alebo doložka nepredstavuje neprijateľnú podmienku, či bola uzatvorená platne a vysloviť, či nejde o nulitný rozsudok, ktorý prekážku res iudicata nezakladá. Súčasne bude povinný podľa uzatvorenej zmluvy posúdiť, či táto je spotrebiteľská a svoje závery náležite vyhodnotiť.

16. Na tomto mieste treba uviesť, že ak bola v súdnom konaní vznesená námietka premlčania voči žalovanej pohľadávke, z hľadiska procesnej ekonomie ďalšieho postupu v konaní sa súd prioritne zaoberá jej zodpovedaním, až následne pristupuje k riešeniu ďalších otázok (napr. o výške nároku a pod.), pokiaľ sa mu námietka premlčania nejaví byť dôvodná. V kontexte s uvedeným je potrebné, aby sa súd vznesenou námietkou premlčania vysporiadal a náležite ju vyhodnotil.

17. S prihliadnutím na nepreskúmateľnosť rozhodnutia z uvedených dôvodov, odvolací súd neskúmal existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov.

18. Po vrátení veci súdu prvej inštancie bude jeho povinnosťou zaoberať sa otázkou splnenia procesných podmienok (bod 14) a námietkou premlčania (bod 15) a po vykonaní dokazovania vo veci opäť rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby bolo preskúmateľné.

19. Podľa § 396 ods.3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

20. Súd v novom rozhodnutí rozhodne tiež o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods.3).

21. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.